

От чл. 5 на ЗКАИИП не е ясно кои са точно целите и кои от тях са основните цели, визирани в чл.6.

В чл. 2.2. на Устава на КИИП са посочени един куп цели като основни, което е нереалистично и неясно доколко са цели, функции или задачи. Във всички случаи е правилно да се посоче една главна цел. Не е нормално след 15-годишното функциониране на ЗКАИИП да не са ясно разграничени целите от функциите и задачите. Ако законодателят не може да бъде убеден това е задача на Устава – трудно е да се приеме че всичко насипано в чл. 2.2. са основни цели (доколкото изобщо са цели, а не функции и дейности). Това спокойно може да се определи като стратегическа цел. Още повече, че има тълкувателно решение на ВАС, което определя, че Уставът не е подзаконен акт на ЗКАИИП.

Някои от посочените стратегически цели се различават (повече или по-малко) от посочените в Устава, а други са нови – вероятно във връзка с някаква стратегия, с която (за съжаление) не съм запознат.

Неясно е защо се обединяват в рамките на една цел „издигането на престижа на инженера-проектант” с „активиране на младежкото участие” чрез дискусии по медиите и участие в работни групи и защо то непременно трябва да е **чрез ръководствата на НПС, РК и ЦР**.

Защо „недобросъвестната практика” и „нелоялната конкуренция” са отпаднали от основната цел по т.7 от чл. 2.2. на Устава, като стратегически.

Какво се разбира под „укрепване на единството и отстраняване на дисбалансите”. Дано единството не се третира като уеднаквяване на мненията. Защото е невъзможно да се създават нови неща, чрез уеднаквяване на градивните им елементи. Не бива да се страхуваме от различното мислене, даже напротив – трябва да се стимулират тези, които мислят нестандартно и иновативно, защото те са отворени към новите идеи на своите колеги и са готови да поемат премерени рискове. Такива хора не копират - те създават! Колкото до дисбалансите – крайно време е да се отстрани гаврата с прилатането на чл. 27, ал. 2 от ЗКАИИП в чл. 5.1, ал. 4 на Устава. Повече от половината регионални колегии си останаха на практика областни – броят на членовете на някои от тях при 3-4 промила от общия брой гарантира представителство в УС и наличие на администрация, от своя страна генериране на ненужни разходи и необходимост от дотиране от по-големите колегии. Не е ясно какво точно се разбира под опасността от доминиране на оределени РК или НПС над други и как ще се справим с това **„чрез пряк контрол от КА (?) и УС”**.

Каквито и условия да се създадат за „непрекъсната професионална подготовка” трудно е да се оцени ефекта от нея. В почти 40-годишния проектантски стаж веднъж и на много ранен етап се прави оценка на тази подготовка – при включването в регистрите за ППП. Магистрите, съгл. чл. 7.1 на ЗКАИИП притежават ОПП и каквато и подготовка да имат се включват в регистрите на лицата с ОПП. След две-три години формално всеки се добира до ППП и всичко се свежда до плащането (в много случаи „с отвращение”) на членски внос до 20.12. Трудно може да се разчита, че ще съблазнен някой само с „общодостъпно обучение...без ограничителни условия”, в това число и **„с помощта на ръководствата на НПС и ЦР”**. А иначе крайно необходимо е като стратегическа цел да се формулира пълният текст на чл. 2.2., т.7 от Устава: **„непрекъснато професионално израстване, чрез повишаване на квалификацията”**. Според някои изследователи за 10 години в някои области на техниката се обновяват 80% от необходимите знания. Не може със знанията от магистърската диплома да се изкара целият проектантски стаж, както е и сигурно, че висшите училища осигуряват подготовка на ниво утвърдени учебни планове, т.е. една консервативна и инертна система.

Осигуряването на **предпоставки (!?)** за достойно заплащане на труда преминава (според мен) през задължително съвместно сътрудничество с КАБ. В момента двете камари имат различно отношение към формата на заплащането. Съгласно чл. 3 на Устава на КАБ „Главна цел на Камарата е да регламентира, регулира и администрира законното упражняване на дейността на архитектите, урбанистите и ландшафтните архитекти в областта на устройственото планиране и инвестиционното проектиране, **при условията на свободен пазар и лоялна конкуренция**”, докато ние говорим за минимални цени и контрол върху тях. Много по нормално е реалната цена да се вземе от Възложителя и колегиално да се разпредели, отколкото всеки да доказва себе си веднъж пред Възложителя и друг път пред главния проектант – за сградите: архитектът). Напразно непрекъснато се опитваме да заобикаляме законите – чл. 160, ал. 2 от ЗУТ и чл. 29, ал. 3 от ЗКАИИП.

Всички повдигнати въпроси биха могли да се решат и чрез едно по-демократично и обстойно обсъждане чрез изясняване на структурата на и формите на финансиране на отделните структурни звена и преди всичко на професионалните секции. За съжаление такава възможност трудно може да се възстанови лесно – форумът на страницата на КИИП е тотално блокиран: 5-6 постинга в десетте рубрики за цялата 2017 г. Главното е да се заложи на един от основните принципи, заложили в Устава на КИИП – прозрачността.

Докато не се появят докладите от общите събрания на отделните структурни звена и от заседанията на всички комисии на страницата на КИИП, нещо което упорито се заобикаля от години, трудно ще спечелим и задържим доверието на колегията.

инж. Л. Грънчаров